

ISTEN IGAZSÁGA

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. január 01.

Az Úr Jézus Krisztus szeretetével köszöntelek benneteket, akik itt vagytok és azokat is, akik a Youtube-csatornán követnek bennünket. Először is hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy kívánjak nagyon áldott, nagyon boldog, nagyon békés új évet mindannyiunknak. Azt kívánom mindenkinek, hogy az Úr akarata legyen meg az életünkben. Azt hiszem, hogy ettől jobbat egyikünknek sem tudnék kívánni, hiszen az Úr mindannyiunknak jót akar. Tegyük alkalmassá a szívünket, hogy elfogadjuk mindazt a jót, amit az Úr elkészített a számunkra.

Mögöttünk van egy év, és sok minden zajlik körülöttünk a világban. De úgy teszünk, ahogy Pál apostol. A mögöttünk valókkal nem foglalkozunk, hanem előre nézünk, hiszen visszafelé már nem tudunk mit tenni, és reményteljesen nézünk előre. Hisszük és tudjuk, hogy az Úr sok jó dolgot elkészített a számunkra, hiszen Isten a növekedést adó, aki Isten azt akarja, hogy növekedjünk, mint egyének, és mint közösség is növekedjünk.

Hogy növekedjünk a hitben, növekedjünk a tanításban, épüljünk, hogy minél több gyümölcsöt tudjunk teremni Isten országában. Úgyhogy a feladat adott és reményteljesen vagyunk itt, hiszen van reményünk, a mi örök reménységünk, az Úr. Köszönjük, hogy ismerhetjük Őt, hálát adunk mindezért. Tehát ilyen gondolatokkal szeretnék még egyszer nagyon-nagyon áldott, nagyon boldog új évet kívánni mindannyiunknak.

Egy új év van, és új tervek vannak, és hisszük, hogy ez is az Úr akaratában van, a magam részéről legalábbis. El fogjuk kezdeni tanulmányozni az Apostoli leveleket, amelyek a gyülekezetnek íródtak. És a mai napra úgy vettem a vezetést – hiszem, hogy ez az Úr akaratában van –, hogy egy kicsit a Római levéllel foglalkozunk. Ugyanis a Római levél az egy sorsfordító levél, nagyon-nagyon különleges levél. A kanonizálás során az Apostolok cselekedetei után mindjárt az első, hogyha a Bibliákban megnézik. Azért is különleges, mert Pál apostol egy olyan gyülekezetnek írta, amit konkrétan nem ő alapított, de nyilván nagyon sokan voltak ott Rómában, akik az ő ismerősei voltak.

Egy kicsit a levél környékét is nézzük meg, és mindjárt rá fogunk térni a tartalmára, mert igazából az az izgalmas. Ezt a levelet Pál apostol olyan 57-58 környékén írhatta Krisztus után. Ezt a levelet Korinthusból írta. Korinthusban tartózkodott Pál, ez a második missziós útja után volt, miután Athénban prédikált az Areiosz Pagoszon. Utána Korinthusban tartózkodott, és Korinthusban gyülekezetet alapított. Ott találkozott Akvilával és Priscillával, akiket még Claudius 49-ben Rómából kiűzött, mint sok zsidót.

Akkor még ugye nem volt keresztényüldözés, a zsidókat üzték ki Rómából, mert ott lázadást szítottak, és a császár úgy döntött. És ott találkozott Pál apostol Akvilával és Priscillával. Mindezt az Apostolok cselekedeteiben megtaláljuk. Egyébként az összes levél, mind kötődik az Apostolok cselekedeteihez, úgyhogy mielőtt rátérnék a levél tartalmára, egy kicsit meg fogjuk nézni a levelet.

A Római levelet, az ötödik evangéliumnak is nevezik. Tehát igazából ez a hívőknek az Evangéliuma. Ez az a páli evangélium, ami a megigazulásról szól, illetve arról is, hogy hogyan járjunk a megigazultságunkban, hogyan járjunk szellemben, hogyan járjunk új életben. Úgyhogy ez egy meghatározó levél, nem beszélve arról, hogy a reformációt is ez indította el, ennek a levélnek az egyik üzenete.

Az egyik legfontosabb levél, minden betű fontos a Bibliában, még egy szó is nagyon-nagyon fontos. Azt nem tudom, hogy tudjátok-e, talán valamelyik evangelizáción mondtam el, hogy igazából egyetlen betűn múlt az ember bukása, mondjuk ez csak a magyar nyelvben, a magyarok mondhatják el. Amikor megkérdezte a sátán, hogy csakugyan azt mondta az Isten, hogy a Kertnek egyetlen fájáról **sem** ehetek? Mi volt az igazság? Az, hogy a Kertnek egyetlen egy fájáról **nem** ehetek! Látjátok, hogy egy betű is milyen fontos tud lenni a Bibliában? Egyetlen betű meg tudja változtatni Isten Igéjének az igazságát. Ez csak egy kis kitérő volt.

Tehát visszatérve a Római levélhez, ez az Evangélium, ez a jó hír, ez a levél a megigazulásról szól. Szokták mondani, hogy a keresztyéneknek a Magna Cartája, Felszabadító levele, és ez nagyon-nagy épülésünkre lesz, hogyha ennek a tartalmát megnézzük. Na, de nézzük előtte az Apostolok cselekedeteit, hogy mik voltak az előzmények. Ugye tudjuk, hogy Pál apostol már régóta tervezte, hogy elmegy Rómába is. Mit gondoltok, miért volt olyan fontos Róma, hogy Rómában hirdesse az Evangéliumot?

Ha megnézzük Pál szolgálatát, ő mindig kulcsfontosságú városokat célt meg, és azt is láthatjuk, hogy Pál mindig először a zsidókhoz ment. Tehát, ha egy olyan helyre ment, ahol volt zsinagóga, akkor a szolgálatát ott kezdte, hogy a zsidóknak prédikálta az Evangéliumot, a zsidóknak prédikálta a beteljesedett örömhírt, amely a Messiásban, a Krisztusban teljesedett be, amit a próféták ígértek. Ahol nem volt zsinagóga, ilyen volt például Filippi is. Filippi az a Macedóniának az egyik központja volt még II. Fülöpről, Nagy Sándor apjáról nevezték el ezt a várost, római provincia volt, kis Rómának nevezték.

Tehát aránylag jólét volt, jól éltek az emberek, lehetett utazni, volt a görög nyelv, amit beszéltek a birodalomban. Tehát egy igazán jó talaj volt arra, hogy az Evangélium tudjon terjedni. Filippibe is eljutott az Evangélium. De tudjuk azt, hogy Pál másfele akart menni, nem oda akart menni, de álomban megjelent neki egy macedón férfi, és áthívta őt Filippibe, hogy nekik hirdessék az Evangéliumot. Tehát így került el az Evangélium gyakorlatilag Európába, és ez Pál apostolnak a második missziós útján történt.

De tudjuk, hogy Filippiben az Evangélium szintén nagy zűrzavart okozott, mert egy jövendőmondó lánykából Pál kiűzte a jövendőmondó szellemet, és hát ez nagy zavart okozott. Megjelent az Evangélium ereje és ezt a démonok, a démonizált emberek nem nagyon tűrték, és végül is elhajózott onnan, elment Thessalonikába. Talán a legelső levél, amit Pál apostol írt, az a thessalonikai levél, onnan elment Béreába, ott már bement a zsinagógába, és azt mondja az Írás, az Apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy a béreaiak nemesebb lelkűek voltak. Meghallgatták Pált, vitatkoztak vele, megnézték az Írásokat, hogy vajon úgy vannak-e? Ez a normális hozzáállás.

De nem normális az a hozzáállás, amikor az igazságukat úgy akarják érvényesíteni, hogy valakit megölnek, megvernek, kiűznek, megköveznek, ez nem a legmegfelelőbb módja. Végül is Pál elhatározta, hogy ő egy adománnyal le fog menni Jeruzsálembe. Pálnak ez volt a terve, és Jeruzsálem után úgy tervezte, hogy ő el fog menni Rómába, és még az volt a terve, hogy Rómában egy új missziós központot alapítson.

Antiókhia volt a misszióknak a központja, Jeruzsálem volt a tanításnak a központja, és hogy el tudjon menni Hispániába, el tudjon menni Britanniába... Ismeritek ugye azt a mondást, hogy: „Minden út Rómába vezet!” Tehát ez onnan származik, hogy ha Rómába eljut az Evangélium, akkor eljut mindenhova. Látjátok, hogy Isten milyen csodálatos, Pál apostol sem kellett hozzá igazán. Az Evangélium, ha nem is, de gyülekezetek már voltak, és Pál ennek kapcsán lement Jeruzsálembe.

Nagyon érdekes, hogy Pálról mindenki azt gondolja, hogy egy magányos farkas volt, aki mindenféle gyülekezet nélkül, mindenféle gyülekezeti kiküldés nélkül elment, és a saját szakállára szolgált, ahogy akart. Ez pedig nem így volt. Pál apostol igenis kötődött nagyon a jeruzsálemi vezetéshez, ebbe most nem akarok belemenni. Az Apostolok cselekedeteiben le van írva, ott küldték ki Barnabást először Antiókhiaiba, miután a pogányok hívókká lettek. Akkor még Pált Saulusnak hívták, csak miután Tárzusban tartózkodott már tizenegy éve akkor.

Barnabásnak eszébe jutott Pál, és elhívta az antiókhiai gyülekezetbe, és Barnabással együtt indultak az első missziós útra, amelyik Cipruson kezdődött, hiszen Barnabás ciprusi volt. És úgy jutottak el, egész fel a Dél-Galáciai részig, ahol hirdették az Evangéliumot. Sok csoda történt, volt, hogy az anyja méhétől fogva sánta ember Pál prédikálására kikelt a

tolókocsiból. Először ugye áldozni akartak neki ökröket, aztán a végén megkövezték, sokan azt mondják, hogy talán meg is halt, de Isten feltámasztotta, és el kellett menekülni.

Egy dolog, amit Pálról tudunk, hogy minden missziós útvonalról elment és beszámolt a gyülekezetnek, annak a gyülekezetnek, aki őt kiküldte. Tehát Pál apostol igenis, egy gyülekezethez tartozott, egy missziós központhoz tartozott. Kezdetben ennek Barnabás volt a vezetője. Az első missziós útvonal felmerült rengeteg probléma, hiszen nem tudták, hogy mit csináljanak a pogányokkal. Rengeteg pogány vált hívővé. Kezdetben csak a zsidóknak prédikálták az Evangéliumot. Tehát nem is nagyon járt az eszükben, hogy a pogányokhoz menjenek. Kornéliusz házában Péter prédikált, de ha megnézed, utána nem mentek a pogányokhoz, csak a zsidóknak hirdették az Evangéliumot.

Tehát Istennek el kellett hívnia Pál apostolt ahhoz, hogy az Evangélium a pogányok között is terjedjen. Felmerült egy probléma, és Pál nem a saját szakállára oldotta meg azt sem. Nem azt mondta, hogy én vagyok Pál, a nagy apostol. Már pedig Pál apostol volt, mégpedig az Istennek az elhívottja, nem is akármilyen elhívottja. Hanem lett egy probléma, mit csináljunk a pogányokkal? Hát most körül metéljük őket? Zsidóvá tegyük őket? Betagozzuk őket a judaizmus valamelyik ágába? Hogy megtartsák a törvényt, hogy tovább áldozzanak? Mit tegyünk a pogányokkal?

És éppen ezért az Apostolok cselekedetei 15-ben olvassuk a jeruzsálemi gyűlést. Ez volt az első keresztény zsinat. Kik voltak ezen jelen? Jelen voltak a tanítványok. Jakab, a Jézus atyjafia, Jézus féltestvére, ő volt a jeruzsálemi gyülekezetnek a vezetője, még csak nem is Péter apostol. Nyilván ő is ott volt, és ő szólalt fel. Jakab, Barnabás és Pál szólalt fel ezen a gyűlésen, hogy igenis, a pogányoknak is Isten adott úgymond megtérést, ahogy írva van az Írásokban.

Péter beszámolt arról, hogy látta ő, amikor a pogányoknak prédikálta Kornélius házában az Evangéliumot, akkor egyszerűen rájuk szállt a Szent Szellem, és elkezdtek nyelveken szólni. Ugyanúgy kapták ők is a Szent Szellemet, ahogy pünkösd napján ők vették a Szent Szellemet. És azt mondta Péter, ki vagyok én, hogy eltilthassam, hogy felülbírálhassam Istent? És igenis, a pogányoknak hirdették, és hoztak négy határozatot, hogy a pogányokat nem kell körül metélni, a pogányoknak nem kell a zsidó törvényt úgymond megtartani. Négy szabályzatot hoztak, amit be kell tartani. Most nem akarok ennek a részleteibe belemenni.

A lényeg az, hogy Pál nem a saját szakállára hozta ezt a döntést, hanem a jeruzsálemi gyűlés, ami a tanításnak a központja volt. Utána visszament Antiókiába, ott már ment vele Titusz is, és beszámoltak a gyülekezetnek, hogy milyen határozat született. A második missziós útvonal pedig mindezt elvitték. Tehát igenis, nem véletlenül alakultak ki a tanítások, igenis nagyon komolyan vették az Úr Igéjét, és igenis megbeszélték, és határozatokat hoztak. Ennyit az előzményekről.

Pál apostol a második missziós útja során – olvassuk a Bibliában –, hogy az országháborítók megjelentek minden felé, már, mint ezt ők úgy ítélték meg, hogy igenis fölbolygatták úgy a pogányokat, a pogány vallásukat, mind a zsidókat Pál apostol tanításai, ahogy az Evangélium erővel hatott, jelek és csodák követték. Az Evangélium változásokat hozott az emberek életében, sok pogány vált hívővé, sok zsidó ismerte föl Jézus Krisztusban a Messiást, és az Evangélium elkezdett növekedni. Nyilván ez a zsidóknak nem tetszett, főleg, ahol zsidó zsinagógák voltak.

Gondoljatok bele, hogy jártak az emberek a zsinagógába, és bizony a zsidók féltékennyé váltak, mert sokan váltak messiáshívővé. Olvassuk egy helyen, hogy még a zsinagógának a vezetője is Krisztus-hívővé vált. Ezek után Pál apostolnak Jeruzsálemben kezdett nagyon rossz híre lenni a zsidók között, és nem csak a zsidók között, hanem kétségek merültek fel. Pál apostol visszament Jeruzsálembe, mint ahogy mindig visszament a kiküldés helyére, ahol beszámolt a gyülekezetnek arról, hogy Isten mit végzett. Ugyanúgy beszámolt a tanítványoknak, beszámolt az előjáróknak, hogy milyen munkát végzett.

Innen olvasnám az Apostolok cselekedeteit. Pál apostol végül is azért ment le Jeruzsálembe, hogy tisztázza magát a zsidók előtt és tisztázza magát a tanítványok előtt, hogy ő semmilyen hamis tanításokba nem keveredett, hanem ő tisztán tanítja az Igét.

Apostolok cselekedetei 21,18–20.

18. Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindnyájan ott voltak.

Ki volt az a Jakab? A jeruzsálemi gyülekezetnek volt a vezetője. Tehát Pál apostol a második missziós útról visszatért és beszámolt.

19. És köszöntvén őket, elbeszélé egyenként, amiket Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett.

Beszámolt a szolgálatról, ők küldték ki, vagy pontosabban inkább az antiókhiai gyülekezet, de beszámolt az előjáróknak.

20. Azok pedig ezt hallván dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyánkfia, mely sok ezren vannak zsidók, kik hívőkké lettek; és mindnyájan buzognak a törvény mellett:

Most itt nem mennék tovább. Látjátok, hogy megosztottak voltak a zsidók is. Tulajdonképpen Pál apostol innen ment el Rómába, de nem úgy, ahogy ő gondolta. Ugyanis megjelentek Kis-Ázsiából zsidók, akik hallották Pált prédikálni és bevádolták őt a templomban, hogy meg akarja szentségteleníteni a templomot, mert Trofimust is bevitte a templomba, aki körülmetéletlen volt, pedig nem vitte be. És ezért akarták őt kövezni, elkezdték ütlegelni, verni. Még jó, hogy úgy építették ki a templomot, hogy a petóriánus őrség ott volt és rálátott.

És látva a templomban a csődületet, gyakorlatilag a római katonák mentették meg itt Pál apostolt, mert itt, megint meglincselték volna. Aztán Pál elmondta a védőbeszédét, elmondta, hogy hogyan találkozott a feltámadt Krisztussal, hogyan történt a Pál-fordulás, hogyan történt az ő megtérése. A zsidóknak mind addig, nem volt vele problémája, amíg Jézusnak a föltámadásáról nem beszélt. Azt mondja a 22, 21-es igevers:

Apostolok cselekedetei 22,21–24.

21. És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.

22. Hallgatják vala pedig őt e szóig; de most felemelék szavukat, mondván: Töröld el a föld színéről az ilyent, mert nem illik néki élni.

23. Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket elhányák, és port szórának a levegőbe,

24. Parancsolá az ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hogy megtudhassa, mi okáért kiabáltak úgy reá.

Tehát igazából az őrség mentette őt meg a zsidók kezéből. Innentől kezdve kérdezhetnénk azt, hogy rendben van, hát a tanítványok miért nem védték meg? Miért nem védte meg Jakab, miért nem védték meg a többiek? Mert nem tehették, azért nem tehették, mert két vagy három tanúbizonyoságon megáll minden dolog. Tehát ha valakit bevádoltak, akkor igenis oda kellett állni a sanhedrin elé, és a sanhedrin előtt kell, hogy igenis tisztázza magát. Erre nem került sor mert, fogadást tettek, hogy Pált megfogják ölni, és éppen ezért az ezredes kénytelen volt őt elszállítani Cézareába, és itt töltött két évet Pál. Ott beszélt Félixszel, a helytartóval, Fülöppel, és bizonyosságot tett az Úr Jézus Krisztusról.

Igazából nem találtak benne semmi bűnt, igazából el lehetett volna engedni, de látva azt, hogy nem tudni, meddig tart a fogsága, éppen ezért a császárhoz fellebbezett. Ezekből a mozdulatokból lehetet látni, azt, hogy Róma abból a szempontból rendben volt. Tehát Rómának az istene az az igazság meg a jog volt. A mai napig is római jogot tanulnak még mindig a jogászok az egyetemen. Tehát Róma igen erős volt és bizony, a törvényeket nagyon, nagyon be kellett tartani a vezetőknek. De mivel Pál fellebbezett a császárhoz, éppen ezért kénytelen volt azt Rómába küldeni, és hát volt egy hajóútja. Hogyan jutott oda? Az Apostolok cselekedeteit olvassátok el!

Tehát minden egyes levél valamilyen szinten kapcsolódik az Apostolok cselekedeteihez. Onnan lehet következtetni arra, hogy mi történt, nyilván ilyenkor visszafele kell fésülnünk a szöveget és a történetet, hogy megértsük. A lényeg az, hogy Pál eljutott Rómába. Rómában házi őrizetben volt, és igazából meglátogathatták a tanítványok, taníthatott, mielőtt a császár elé állt és így tudott szolgálni a gyülekezetek felé. Ennyit a Római levélnek az elejéről.

Nézzük meg, hogy miről szól valójában ez a levél? Miért küldte Pál apostol előre ezt a levelet? Ezt Korinthusban írta és onnan küldte el egy szolgálónővel, aki elvitte a levelet Rómába. Okulva Pál azon, hogy a zsidók hányszor támadták őt a tanítása miatt, tehát a megírásának az egyik oka az, hogy eléjük tárja az Evangéliumot, eléjük tárja a jó hírt, eléjük tárja az örömhírt. Azt az Evangéliumot, amely képes megmenteni az embereket. Ez volt talán az egyik a legnyomósabb ok, hogy Pál elküldte ezt a levelet.

Azon kívül Rómában nagyon sok pogány volt, több gyülekezet is volt, de zsidók elszórtan voltak. Tehát nem sok zsidó volt akkor a római gyülekezetben, de a zsidó és pogány ellentét végig meglátszik a Római levélben, folyamatosan ott van. Nem is a pogányokkal volt annyi problémája Pálnak, nem véletlenül. Mivel sok istent imádtak, akkor még egy isten újabb nem számított nekik annyira. Habár néha fellázadtak emiatt is, de általában, akiknek problémájuk volt Pál apostollal, azok a vallásos zsidók voltak.

Ezt az egész Római levelet is áthatja a zsidó és pogány konfliktus, hogyha végig megnézzük, majd mindjárt belemegyünk a tartalmába. Tehát ez a levél a megigazolásról szól, hogy hogyan igazulhat meg az ember, hogyan igazulhatnak meg a pogányok, hogyan igazulhatnak meg a zsidók, hogyan válhat igazzá az ember, Isten előtt? Ez egy kulcskérdés. Tulajdonképpen minden vallásnak valahol kérdése, de a kereszténység nem vallás, nyilván. A mi hitünk közösségbe hoz minket Istennel, és ez az óriási különbség. Az ember Ádám bűne miatt ugye kívül rekedt. Az alap az, hogy az ember nem állhat meg Isten jelenlétében sem zsidóként, sem görögként.

Tehát, ha megnézzük, miután Ádám elbukott, kiűzte őt Isten jelenlétéből, elzárta a Kertnek az ajtaját. Előtte közösségben volt Istennel, minden reggel beszélgetett az Atyával Ádám, de miután a bűnt elkövette, az ember kívül rekedt, kizárattatott, és így nem mehetett az ember úgymond Isten jelenlétébe. Természetesen Isten továbbra is kommunikált velük, gondoskodott róluk, de az a kapcsolat, az a belsőleges kapcsolat, az a közösség megszakadt az Isten és az ember között. Az ember bűnössé vált.

Majd odaérünk a Római levél a nyolcadik részhez, ott említ két törvényt, van a bűn és halál szellemi törvénye, amely elhatott minden emberre, minden ember bűnös és senki nem lehet igaz a bűn miatt Isten előtt mindaddig, míg a megváltás meg nem történik. És van a másik, az pedig a Jézus Krisztusban való élet szellemének a törvénye. Ez az egész levél erről szól, hogy igenis a megigazultságról szól, huszonnyolcszor szerepel benne a *dikaioó* szó, huszonnyolc az igaz, igazol, megigazít bennünket. Ez a levél, ez az igazi Evangélium, és ezzel a levéllel egy kicsit több időt fogunk tölteni.

Ezt a levelet nagyon-nagyon sokan nem értik, vagy csak félig értik. Odáig értik, hogy az embert Isten megigazítja, de ha csak itt maradunk, akkor óriás bébik maradnak az emberek húsz, harminc, negyven, ötven évig. És még mindig arról prédikálnak, hogy igazak vagyunk Isten előtt, ami persze igaz, de az a lényeg, hogy beleszülettünk Isten országába. Isten, innen tovább akar vinni bennünket. Ez a kezdet, ez az útnak az eleje és a Római levél ezt végig tartalmazza. Nagyon sokan mondják azt, hogy hát nem értjük az Evangéliumot, mert beszélünk a cselekedetéről is. Mi arról beszélünk, amiről az Evangélium beszél. Tehát, ha csak itt megállnánk, csak erről beszélnénk, akkor ki kellene vágni a Bibliából nagyon-nagyon sok lapot.

Mi az, amivel Jézus Krisztus megbízta? Az, hogy tegyetek minden népeket tanítványokká, hirdessük az Evangéliumot. A leges legfontosabb dolog az, hogy az emberek Isten országába kerüljenek. Ettől fontosabb dolog nincs, na de ha bekerültünk Isten országába, beleszülettünk.

Ugye megszülettünk erre a földre is, de amikor megszülettél, akkor nem dobtak ki az utcára na, most akkor most már gondoskodik magadról. Mert nyilván egy újjászületett fizikai értelemben, egy újjászületett ember, nem képes gondoskodni magáról, és nem képes arra, hogy elássa magát. Ugyanez a helyzet a szellemi újszülöttekkel is.

Megismerték a Krisztust, elfogadták őt, Isten Szelleme bizonyosságot tett a Jézus Krisztus haláláról és a feltámadásáról öbennük, üdvözültek. Ők erre igent mondtak, beleszülettek Isten országába, de innentől kezdődik igazán a munka, hogy fölnövekedjünk a Krisztusban és elváltozzunk Isten képére és hasonlatosságára. A megváltás, a Jézus Krisztusnak a keresztese, és ha valaki arra igent mond, akkor annak a jogi státusza Isten előtt: megigazult. Ehhez a cselekedetnek semmi köze és egyikünknek sem, a további cselekedetnek sincs ehhez semmi köze. Viszont a cselekedetünk megmutat valamit, és ami a Római levélben nagyon sokszor olvashatsz, nem tudom hányszor húztam alá a hit szót és pontosan az egész a hitről szól. Tehát mit írt Pál apostol az első rész 16-os igeverseiben?

Róma 1,16–17.

16. Mert nem szégyenlem a Krisztus Evangéliumát; mert Istennek ereje az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek.

Itt Pál apostol egyben elismeri a zsidóknak az elsőbbségét, hogy igenis először nekik adatott Isten Igéje, igenis először nekik adatott a szövetség. De ez a szövetség nem képes megtartani őket, mert Isten már előre elkészített egy sokkal jobb szövetséget.

A zsidóknak nagyon nem tetszett, hogy valahol egy kicsit a második lapra kerültek, de ez majd a 9. és 11. fejezeteknél domborodik ki sokkal jobban, hogy nem foglalták el a keresztények úgymond a zsidóknak a helyét. Mert Isten a zsidókat is üdvözíteni fogja, mindenkit, aki hisz a Krisztusban. A Krisztusban való hit nélkül nincs üdvösség.

Származása miatt nincs üdvössége senkinek. A származás senkit nem tesz igazzá Isten előtt, még akkor sem, ha zsidónak születik, mert mindenhogyan a Messiásra van szükség. Jelenleg a zsidók megkeményítettek magukat az Evangéliummal szemben.

Miért tette ezt Isten? Pontosán azért, hogy a pogányok bemehessenek. Ugye ez volt a Római levélben is a keresztény, ami a zsidó konfliktusnak az oka. Most egy kicsit előre szaladtam, de hogy értsük, mire megy ki az egész: Pál rendbe rakja a pogányokat is, hogy ne fuvalkodjanak föl a zsidók ellen, mert Isten üdvözít, akit üdvözít, könyörül, akin könyörül, ha Ő Jákobot választotta Ézsau helyet, ez Istennek a döntése, és ne kevélykedjen senki.

Isten szuverén Isten, és úgy dönt, ahogy Ő dönt. Ha Ő úgy döntött, hogy hitből megigazítja a pogányokat, akkor ez az Ő döntése. Isten igazságos. Ne kevélykedjenek a zsidók sem, hogy ők kapták a törvényt, mert ők elestek. Ha a pogányoknak a felvétele dicsőséges volt, akkor mennyivel sokkal dicsőségesebb lesz majd a zsidóknak is a felvétele.

Tehát pontosan azért mehetnek be a pogányok, mert a zsidók elestek. Úgymond hajótörést szenvedtek hit dolgában. Gyakorlatilag ez a levél, a zsidó és a pogány konfliktus a másik ok. Pál apostolnak Isten Szelleme azt mondta, hogy ezt írja meg, és az, hogy közölje velünk az Evangéliumot.

Ott tartottam a 16. versnél, hogy az Evangélium az Isten ereje minden hívőnek üdvösségére, zsidónak meg görögnek. Az Evangéliumban lévő erő az, ami képes az embereket kapcsolatba hozni Istennel. Nincs a világon semmi más, ami ezt meg tudja tenni. Nincs a világon egyetlen könyv sem, ami akkora hatással tud lenni az emberekre, hogy az Igében való hit által az ember közösségbe kerülhessen Istennel és üdvösséget nyerhessen. Ezzel az erővel csak az Evangélium bír, és semmi más.

17. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.

Tehát ennek a levélnek a központi témája a hit általi megigazulás, hogy hit által én, vagy bárki ezen a világon igazzá tud válni Isten előtt. Ennek az erőnek a szükségességét a világ elestében mutatja fel a zsidókban, pogányokban egyaránt úgy, hogy nincs igaz ember egy

sem. Ezt lehet megtalálni Krisztusban, mert az Isten Őt rendelte engesztelő áldozatnak azoknak, akik az Ő véreben hisznek, hogy az igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte az embernek. Az Ószövetségben a zsidók esetében, a szövetséges nép esetében ez az elnézés úgymond befedezéssel történt.

A befedezés, azok az évenkénti áldozatok, amikor a főpap az állatok, a bakok, a bikák vérével bement a szentek szentjébe és engesztelő áldozatul a népért, az engesztelés székére hintette a főpap. Egy évre be volt söpörve a szemét a szőnyeg alá. Ezeket évről-évre, folyamatosan ismételni kellett.

A pogányoknak nem kellett semmi ilyent tennie. Tehát az egyén és az egész emberiség elnyeri igazságát Isten előtt a kegyelem által, amely Jézus Krisztusban jelenik meg. A kegyelem szó az a görögben a *kharisz*, ezt sokszor hallottátok. Kharisz, kegyelmet és jó indulatot jelent. Istennek a jó indulata, Istennek a kegyelme, Istennek a feltétel nélküli szeretete.

Utána, ha megyünk tovább, majd fogjuk látni, hogy a 6. és 8. fejezetek már sokkal személyesebb problémákkal foglalkoznak, amelyek az új szellemi kapcsolatból származnak. Maradjunk a bűnben, hogy növekedjék a kegyelem, és ilyen kérdéseket tesz föl a Biblia. Tehát azok a kérdések, amelyek fölmerülnek a hívőben az, hogy megigazultunk, hogy új teremtetek vagyunk, hogy igazak vagyunk Isten előtt, az rendben van. A mi jogi státuszunkat senki és semmi nem kérdőjelezheti meg.

Vajon bűn-e a törvény? Ilyen kérdéseket tesz föl Pál apostol a továbbiakban. Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Mindezek megválaszolásra kerülnek majd a 8. fejezetben. A szellem szerint való járást írja le a Biblia, hogy hogyan járjunk ebben az új életben.

Erre a két nagy részre föl lehetne osztani gyakorlatilag a római levelet, hogy hogyan igazulunk meg Isten előtt, és hogyan járunk ebben az igazságban, hogyan jutunk el az úgymond dicsőségig, a megdicsőülésig, a jogi és a gyakorlati állapot, amikor megegyezik egymással. Ezt jelenti a krisztusivá válás folyamata, ezt jelenti a megszentelődés folyamata. Nem azt jelenti, hogy szentté teszem magam, ez már nem üdvösség kérdése.

Az üdvösség, az *soteria* a görögben, ami azt jelenti, hogy meggyógyultunk, üdvözültünk, megszabadultunk, megmenekültünk. Hol kell megszentelődnünk? A testünkben. És az elménket kell megújítani. El kell, hogy változzunk Jézus Krisztus képére és hasonlatosságára, ezért szült bennünket újonnan Isten az Ő Igéjében.

Amikor erről prédikálunk, akkor itt megvádolnak bennünket, hogy mi milyen vallásosak vagyunk. Bocsánat, de hát Pál apostol nem vallásos. Ha félig olvasod csak el a Bibliát, akkor lehet, hogy ide fogsz jutni. És még mindig azt hajtogatod harminc év után, hogy én milyen igaz vagyok Isten előtt, mert ha fölolvassod Ábrahámnak a hitét, attól te még nem növekedsz föl. A felnövekedésünknek megvannak a jelei.

A cselekedeteink mit mutatnak meg? A hitünket mutatja meg. Mert a törvény az Mózes által adatott, a kegyelem az pedig Jézus Krisztusban jött el, pontosan azért, hogy igenis az emberek krisztusivá váljanak. Isten elhív bennünket, Isten nem nézi, hogy hol voltunk, hogy a mocsokban voltunk, hogy a bűnben voltunk, leírja ezt az Efézusi levél második része.

Az egyik jó hír az, hogy Isten mindenkit a kegyelmébe fogad, a másik jó hír az, hogy Isten nem akar minket ott a mocsokban hagyni. Isten szeretne minket fölemelni, Isten szeretné, hogy az üdvösségnek úgymond ne csak jogilag legyünk a birtokosai, hanem gyakorlatilag is, hogy tudjunk gyarapodni, hogy tudjunk növekedni, hogy tudjunk meggyógyulni, hogy tudjunk járni Istennek az áldásaiban.

Egy csecsemő nem tud Isten áldásaiban járni. Te nekem beszélhetsz arról, meg én is beszélhetek neked arról, hogy mekkora az én hitem, meg mennyire értem én az Evangéliumot, de ezt az én életem fogja megmutatni, meg a tiéd. Az sokkal, sokkal beszédesebb.

Ha ülsz a kanapédon és beszélsz olyan dologról, amit soha nem tapasztaltál meg a harminc év alatt, akkor csecsemő vagy. Mindegy, hogy mennyit tudsz a Bibliából, mindegy,

hogy tudod kívülről az összes igeverset, de amikor valaki arról beszél, hogy a cselekedetek nem számítanak, akkor az nem az Evangélium. Persze az üdvösséged szempontjából ezek nem számítanak. Majd fogok erről olvasni a Bibliából. Pál apostol egy fejezetet szánt ennek, igenis szeretnék eljutni arra a jutalomra is, amit Isten elkészített az Ő gyermekeinek. Valószínűleg erre már nem fog ma sor kerülni, de nagyon-nagyon fontos.

Közben úgy beszél róla, hogy valakinek bálványszobrot állít a cselekedetei miatt, utána meg fölolvassa, hogy a cselekedet nem számít. Bocsánat, de nincs ellentmondásban egy kicsit magával az illető? Biztos, hogy ő ettől ismeri az Evangéliumot? Lehet, hogy tényleg tükörbe kellene nézni, úgy nekem is, mint másnak is.

De van egy tükörünk, és ez a tükör a Biblia, és amit mond a Biblia az az igazság. Tehát az a szélsőséges kegyelem, amit emberek kegyelemnek gondolnak, az nem biztos, hogy a kegyelem. A Titushoz írt levél Pál apostolnak szintén az egyik börtönlevele, ami inkább szolgálókhöz írt levél. A Titus és a Timótheus 1. és 2.

Titus 2,11–12.

11. Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,

12. Amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon:

Mit jelent a szentül élés? Mit jelent az, hogy szent? Elkülönült, Isten számára elkülönített, az nem egy közönséges. Tehát te nem egy közönséges személy vagy, hanem te egy Isten számára elkülönített személy vagy.

A mi életünkben arra kell törekednünk, hogy igenis elváltozunk Jézus képére és a hasonlatosságára. Ez nem a tökéletességet jelenti, nem azt jelenti, hogy nem tévesztünk célt, nem azt jelenti, hogy nem követtünk el bűnt, hogy mindent tökéletesen csinálunk. Ez abszolút nem azt jelenti. De a mi életünk az ugyanúgy beszél, mint a Biblia. Az ismerőseidnek, a rokonaidnak, a munkatársaidnak te vagy a Biblia. Hogy milyen Jézus, azt rajtad keresztül fogják meglátni.

Hogyha ugyanúgy élsz, mint a világ, ugyanúgy csalsz, lopsz, hazudsz, ugyanúgy szabatos vagy, naponta cserélgeted a barátaidat, meg a barátnőidet, akkor mit mond a világ? Na, most mitől vagy te különb, mint én? Azért meg kell, hogy szentelődjünk. A megszentelődés nem azt jelenti, hogy szentebbé tesszük magunkat, hanem elkülönítjük magunkat a világtól.

A római levél 12. részéről beszél, hogy szánjátok oda a ti testeiteket Istennek kedves és szent áldozatul. Oda kell szentelni magunkat. Egyikünk sem érte el, egyikünk sem dicsekedhet, egyikünk sem verheti a mellét, hogy én már milyen szuper vagyok. Egyikünknek sincs semmilyen felhatalmazása arra, hogy a másikat lecsecsemőzze, mert az ítékezés már eleve egy csecsemő állapot, nem beszélve a személyválogatásról.

Nem lehet az, hogy bálvány szobrot állítok valakinek a cselekedete miatt, utána meg fölolvassom a Bibliából, hogy a cselekedet nem számít. Barátom, egy kicsit összeütközésbe kerültél saját magaddal, ez nem az Evangélium. Ha ezek után még azt mondod, hogy érted az Evangéliumot, akkor nagyon tévedsz. Mutasd meg a te életedből, meg én is mutassam meg a jó életemből. Magyarázhatom én, hogy mekkora nagy az én hitem, amikor majd odakerülök, hogy egy betegséggel szembesülök, akkor kiderül, hogy mekkora is az én hitem.

Lehet, hogy nem akkora, amint ahogy én gondolom, vagy a tied sem akkora. Mindannyian megmérettünk. Nincs semmilyen okunk arra, hogy egyikünk fölfuvalkodjon a másik ellen, mert egyikünk sem érte még el a tökéletességet. Pál apostol azt mondta: Én nem hiszem, hogy már elértem volna, én nem hiszem, hogy már tökéletes volnék, de egyet cselekszem, ami mögöttem van elfeledvén, az előttem lévőnek pedig nekidőlve igyekszem az én Uram Jézus Krisztusnak a jutalmára. Halleluja! Dicsérjük Őt!

Tehát még egyszer mondom, ez a levél a megigazulásról szól, arról szól, hogy az a pogány ember, vagy az a vallásos ember, aki nem mehetett be Istennek a közösségébe, Istennek a jelenlétébe, Istennek a dicsőségébe, mert meghalt. Ugye láttunk ilyent a Bibliában?

Azt mondja az Írás, hogy Uzza csak megfogta a frigyládát és azonnal, ott a helyszínen meghalt. A főpap, hogyha nem szentelte meg magát eléggé, mielőtt bement az állatok vérével a szentek szentjébe, akkor meghalt Isten jelenlétében. Láthatjuk, hogy a főpapnak a fiai bementek idegen tűzzel és mind a kettő ott égett szénné Isten jelenlétében.

Pogány ember nem mehet Isten jelenlétében. Az eddigi szövetségek, a törvényig való szövetség is az, hogy nem mehetett az ember Isten jelenlétébe. Mikor Mózes fölment a hegyre, azt mondta, hogy még a hegyet se érintsék meg, ahol Isten dicsősége, Isten jelenléte van. Még ha egy állat ment oda a hegynek a lábához az is elpusztult. Mert Ádám bűne miatt egyszerűen kirekesztettünk az Istennel való közösségből, az Isten jelenlétéből, és ez változott meg az Újszövetségben.

Tehát Isten megigazított bennünket. Amikor mi igazak vagyunk, az mit jelent a státuszunkon kívül? Hogy én oda mehetek Isten jelenlétébe, mert igaz vagyok Isten előtt, mert meg tudok állni előtte. Nem az én igazságomból tudok megállni, hanem a Jézus Krisztus igazságából, Isten igazságából tudok megállni, amit Jézus megtett. Hogyan jutok ehhez az igazsághoz? Hit által. Ezért a legfontosabb dolog a hitünk.

A Római levélből sok-sok mindent meg fogok veletek osztani, amit csak tudok, tanulmányozom most már hosszú-hosszú ideje. Itt vannak leírva a hit alapok. De ha ezt rosszul értelmezzük, akkor rossz eredményre fogunk jutni. Azért fontos a hit, azért támadja a sátán a te hitedet, mert ha bármit elrontasz, bármilyen rossz cselekedeted van, azt az ember még valahogy helyre tudja hozni, hogyha helyes a hite. Mert a jó hit az mindig jó eredményre fog vezetni bennünket, a rossz hit az pedig rossz eredményre.

Bölcsesség, ezt nevezzük az isteni bölcsességnek. Milyen egy bölcs ember? Egy bölcs ember, az előre gondolkodik, az meg fogja nézni azt, hogy az én cselekedetemnek milyen következménye van. Nincs olyan cselekedet, amelynek nincs következménye. Egy bölcs ember, az előrelátó, egy bölcs ember az előre gondolkodik, az nem a napi ösztöneinek él. Az ösztön keresztények ezt gondolják: jaj úgy vezetett a Szent Szellem, hogy nyakon vágjam a szomszédot. A Szent Szellem téged nem vezetett úgy soha. Az a te hústested volt.

A Biblia beszél a pneumáról. A *pneuma* az ember szelleme. Ezt hívják trihotomiának, így nevezi a teológia, nagyon csúnya szó, azt jelenti, hogy a hármasság. Ez megjelenik az Újszövetségben és leginkább a páli levelekben jelenik ez meg. A dihotomia az pedig az Ószövetség, amikor a lélekről meg a testről beszél. Hasonlóan, amikor a lélek és a szellem egységéről beszélünk. Ott is persze külön lehet választani, de leginkább így lehet megérteni az üdvösséget.

Használ két görög szót a testre, az egyik a *szarx*, a másik meg a *szóma*. Ha Csia Lajos Bibliátok van, akkor olvashatjátok abban, hogy ott a hús, az a görögben a *szarx*. Tehát amikor a hústesti emberről beszél, amikor az embereket az ösztönei vezérlik. Egy megszületett csecsemőt mi vezérel? Az ösztönei vezérlik.

Egyetlen dolga van, egyetlen gondja van, hogy legyen mit ennem, valaki tisztába tegyen, valaki gondoskodjon róla, és ez az összes. Az összes többi abszolút nem érdekli, hogy mi van körülötte a világban. Őt csak egy dolog érdekli, hogy amikor éhes, akkor valaki enni adjon neki, amikor szomjas, valaki inni adjon neki. Mikor mi kell, akkor minden a rendelkezésére álljon, mert ha nem, akkor üvölt és visít. Tehát ő ellátásra szorul, és ezek az alap szükségletek.

Nyilván Isten nem akarja, hogy örökké mások ellátására szoruljunk szellemi értelemben sem. Isten azt akarja, hogy fölnövekedjünk. Miután igazzá váltunk Isten előtt, miután beleszülettünk Isten országába, Isten akarja, hogy azokat a javakat, amiket az Ő drága Fia vére árán megszerzett, azokat a javakat birtokoljuk is, és mindezeket hit által tudjuk elvenni.

Ezért írja Péter a levelében, hogy a ti hitetek drágább, mint a veszendő arany meg az ezüst, meg minden az égvilágon. Ugye Jézus vére is mondja, és a mi hitünk is nagyon drága, mert a hitünk az a karunk, ami kinyúl azért, amit már Isten megszerzett nekünk. Erről van szó.

Amikor az üdvösségről beszélünk, akkor te már üdvözült vagy, mert Jézus üdvözített. Tehát a te jogi státuszod Isten előtt rendben van. Mindaz, amit Krisztus megszerzett nekünk jogilag, azt nekünk fizikailag is birtokolni kell, a gyógyulásunkat, a bőséget.

Isten egy krisztusi, jó életet ígért nekünk, nyilván üldözésekkel együtt. Azok szintén benne vannak a csomagban, akár még a vértanúságig is, ha megnézzük az összes tanítványokat. Igen, igen ez mind a csomagnak a része.

Annak idején is sok minden támadta a korai tanítványok hitét, amivel szembe kellett nézni. Ami akkor nagyon divat volt, az a görög filozófia, a gnoszticizmus. Főleg két nagyon erős ága volt, az egyik az a doketizmus, a másik pedig a manicheizmus. Mindjárt lefordítom, mert ma is jelen vannak ezek, csak máshogyan hívják őket.

Az egyiket úgy hívják, hogy New Age. Ma ezek az új hullámos mozgalmak. Ez a liberális teológia, hogy hát nem annyira számít az Ige. Vagy éppen jelen vannak szintén a manichenista tanok is, hogy Jézus csak egy küldött. A Buddhát is azért küldte Isten, meg a Krishnát is azért küldte, hát csak egy a küldöttek közül, akik majd világosságot fognak nekünk hozni. Ez is jelen van ma. Ezt megtaláljuk most a Kabalában például, ott vannak ilyen irányzatok.

Ma is nagyon nagy veszélyben van a hitünk és ma is az ördög szeretné elhomályosítani Jézus Krisztus keresztségének a munkáját mindenféle hamis tanításokkal. Tehát ugyanúgy résen kell lennünk. Szeretnék elliberalizálni az Evangéliumot, de ha kivesszük belőle Isten erejét, akkor máris az Evangélium nem válik Isten erejévé, hogyha a hitünkkel ezt nem tudjuk birtokba venni. Na, nézzük az első Igénket.

Róma 1,1–7.

1. Pál, Jézus Krisztusnak szolgálója, elhívott apostol, elválasztva Isten Evangéliumának hirdetésére.

Az Apostolok cselekedeti 23. részében olvassuk, hogy Pál ne aggodalmaskodj, azt mondta neki Jézus, amikor mellé állt, ne félj, mert neked Rómában bizonyosságot kell tenned az Evangéliumról. Isten biztosította őt arról, hogy el fog jutni Rómába, ahol két évet töltött még házi őrizetben, és ott írt néhány levelet.

2. Melyet eleve megígért az Ő prófétái által a szent Írásokban,

Tehát nem egy olyan dolog, amit Pál apostol talált ki, nem is az Ószövetség folytatása, hanem az Ószövetség beteljesedése az Újszövetségben. Tehát az ígéreteknek a beteljesedése, amit a prófétákon keresztül Isten eleve kijelentett és megígért.

3. Az Ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint,

Tehát nem véletlen, hogy Dávid házából jött el a Messiás. Ma is van egy új hullám, hogy Jézus nem is volt zsidó, és ha Jézus nem zsidó, akkor nem Ő a Megváltó. Olyat is hallani, hogy Jézus magyar volt. Szóval olyan ostobaságok ezek, hogy ezt nem is szeretném én minősíteni. Nyilván, ha valaki elolvassa a páli evangéliumot, akkor világos, hogy a Megváltónak honnan kell eljönni.

4. A mi Urunk Jézus Krisztus felől, akit a halálból való feltámadás által a szentség Szelleme hatalmas erővel Isten Fiának bizonyított.

Tehát Jézus, Isten Fia. Az Ige lett testté, ugye a múlt héten erről volt szó.

5. Aki által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmességnek okáért, minden nemzetek között, az Ő nevéért;

Itt megint a hit szó, az nagyon kiemelt.

6. Akik között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai;

Minden embert hív Isten az Ő országába, és ez a Jézus Krisztusban való hit által lehetséges.

7. Mindeneknek, akik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, elhívott szenteknek: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Nem csak Pál apostol elhívott, nem csak a különleges szolgálatra felkentek elhívottak, hanem minden szent elhívott. Neked is van elhívásod, hogy mi, azt neked kell megtalálni, neked kell tudni, ez rád és Istenre tartozik. Ugye nyilván a gyülekezetnek, a közösségnek az a

feladata, hogy fölismerje ezt az elhívást és segítsen neked abban, hogy az elhívásodat be tudjad tölteni. Erről szól! Most ki fogok hagyni helyeket.

Róma 1,11.

11. Mert kívánlak titeket látni, hogy valami szellemi ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre,

Na, ezt a verset nagyon gyakran használják a mai napon is, és úgy gondolják, hogy valaki attól lesz szolgáló, ha mondjuk Pál apostol, vagy valaki ráteszi a kezét. Nem, hanem attól lesz, amit először olvastam, első dolog az elhívás. Mindenféleképpen!

A kézrátétellel pedig gyakorlatilag a Szent Szellem keni fel az elhívottat. Timótheusnál is olvassuk, hogy a presbitérium kezeinek a rátevése által kaptad az ajándékot. Illetve a benned levő ajándékot gerjeszd fel. Ez azt jelenti, hogy Timótheus egy kicsit bátortalan lehetett és szüksége volt neki bátorításra.

Az ajándékot Isten adja és a Szent Szellem rajtunk keresztül munkálkodik. Senki nem tudja neked az ajándékát odaadni, egyedül a Szent Szellem. Ezek megint olyan sarokkövek, olyan tévedések, amik jelen vannak. Közülünk is tudom, hogy vannak, akik így gondolják. Ha X. Y. rám tette a kezét, akkor engem fölkent mondjuk evangélistának vagy apostolnak. Mert X. Y. apostol fölkent engem apostolnak.

Téged egy valaki kenhet fel, maga a Szent Szellem és senki más. Ha az az elhívásod, akkor az lesz. Nem attól lesz az, hogy mindenkinek elmondod, mondjuk telefonon, vagy a beszélgetésbe, hogy te apostol vagy. Nem ettől leszünk apostolok. Egyébként meg teljesen mindegy, hogy apostol vagy, vagy tanító vagy, vagy egy hívő, akit Isten arra hívott el, hogy imádkozzon. Nincsenek alá vagy fölérendelt ajándékok, csak ajándékok vannak, amelyek mind ugyanúgy hasznosak és szükségesek a Krisztus Testében.

Gondolj bele, hogyha mondjuk, nem lenne füled, vagy nem lenne szemed, akkor hol lenne a látás. Ezt pontosan elmagyarázza az 1Korinthusban Pál apostol. Majd oda is eljutunk. Nagyon fontos az, hogy az ajándékozó, a Szent Szellem. Isten adja az ajándékot és majd a későbbiekben látni fogjuk, hogy mi célból adja: építésre, soha nem rombolásra. Krisztus Testének az építésére, haszonra adatik az ajándék. Nem azért, hogy dicsekedjünk, nem azért, hogy valakiből keresztény sztárt csináljon, hanem azért, hogy az haszonra és épülésre legyen. Mindez nem számít, ha nem épülésre és nem haszonra van.

Róma 1,14.

14. Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak tartozom ezzel.

Azt mondja Pál, hogy tartozom az Evangéliummal. Mindenkinek hirdetniük kell az Evangéliumot. Az előbb már olvastam. Itt ír a pogányokról:

Róma 1,18.

18. Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják.

Itt megállok egy pillanatra, mert Istennek nem az emberekkel van problémája, Isten szereti az embert. Mi az, ami ellen van Isten haragja? Az emberek minden hitetlensége ellen! Ezt ki is emeltem magamnak. A pogányokkal nem az volt a problémája Istennek, hogy pogányok voltak, hanem a hitetlenséggel, a hitükkel volt a probléma, hogy megismerték Istent, de mégis elvetették. Kicsérélték csúszó-mászó állatok, bálványok, meg emberek imáadására. Ez ma is mind ugyanúgy folyik.

Nézzétek meg az Egyiptomból kihozott zsidókat, fogadkoztak, hogy jaj, mindent megteszünk, amit Isten mond, és még Mózes le se ért a törvénnyel a hegyről, ők már bálványt öntöttek. Ez az erkölcsi romlás. Ezt látjuk napjainkban is, az Istentől való elszakadást, Isten jelenlététől, Isten törvényétől, Isten szentségétől, amit Ő teremtett, amit elkülönített az ember számára. Az ember mindezekről való elfordulása eredményezi azt a feslett, züllött,

erkölcstelen életet. Azt írja, hogy eljutottak odáig, hogy az Isten igazságát hazugsággá változtatták. A teremtett dolgokat imádták.

Róma 1,25–26.

25. Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat imádták, és azokat szolgálták a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott. Ámen.

Mi történik, és mi következik ebből? Ahol tart ez a világ, az erkölcsi romlás, amerre ma tartunk, mind az Istentől való elfordulás következménye. Egyre züllöttebb lesz ez a világ és egyre erkölcstelenebb lesz, ha nem térnek meg az emberek, nem fordulnak Istenhez, illetve nem születnek újjá, nem rendezik Istennel a kapcsolatukat.

Mert az, hogy Isten felé fordulnak, önmagában csak az első lépés, ezt nevezik megtérésnek, amikor megfordulok az úton. Ez önmagában senkinek nem segít, mert újonnan kell néktek születnetek, mert ha újonnan nem születtek, nem mehettek be Isten országába. Tehát az újjászületéssel történik meg mindez.

26. Annakokáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonynépeik is elváltottatták a természet folyását természetellenesre:

Vagyis ez az, ami ma folyik, amit ma dicsőítenek, amire ma azt mondják, hogy rendben van. Nekünk nem a melegekkel, meg a leszbikusokkal van a problémánk, nem a transzvesztitákkal, hanem magával ezzel a jelenséggel. Isten szereti az embert, tehát nekünk nem ezekkel az emberekkel van a problémánk. Nekünk nem az a feladatunk, hogy szidjuk ezeket az embereket, hanem pontosan az, hogy meghallják az Evangéliumot, megismerjék Istent.

Amikor megismerik Isten szentségét, amikor megismerik azt, hogy a testet nem személtádnak teremtette Isten, hiszen Isten Szellemének a temploma nem egy élvezeti cikk, hanem Isten azt becsesebb dologra teremtette. Ha ezt megértik, az Evangélium fogja megváltoztatni az embereket. Politikai eszközök, meg egyéb világi eszközök ezen nem fognak segíteni.

Egy ember akkor lesz képes megváltozni, ha találkozik a Teremtőjével. Nézzétek meg, hogy az Istentől való elfordulás, tényleg ez az ösztönösség, ami ma folyik, a hústest indulatából, a hústest kívánságaiból, az mind erre viszi az embereket. Ez Isten szemében gonosz! És akkor is gonosz, ha valaki az ellenkezőjét mondja. Mindegy, hogy milyen parlament, milyen világi hatalom milyen döntést hoz erről.

Egyébként a Róma levél erről is beszél, a 13-dik részben, hogy hogyan viszonyuljunk a hatalomhoz. Azt mondja, hogy mindenki engedelmeskedjék a felsőbb hatalmasságoknak, mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől. Föltettek egyszer egy kérdést, hogy milyen hatalomról van itt szó, szellemi hatalomról vagy világi hatalomról? Azt mondták, hogy világi hatalomról van szó. Nem! Nem, barátom, eltévesztetted, itt szellemi hatalomról van szó! Mert mindenki engedelmeskedjék a felsőbb hatalmasságoknak.

Ha én azt mondom, hogy csak világi hatalomról van szó, akkor az a vezető már nem tartozik a mindenkibe? Neki is alá kell vetnie magát. Nincsen hatalom, csak Istentől! Mindenkinek, a vezetőknek, a hatalmon lévőknek is Istennek kell alávetnie magát. Ez a parancsolat! Engedelmeskednünk kell! Ez egy másik történet, amit szintén a Római levél tárgyal. Ha megnézzük, ez a levél egy nagyon komplett levél. Nagyon benne van a teljes Evangélium, benne van mindaz, amire szüksége van a hívőnek. Úgyhogy hálát adunk ezért Istennek!

Az Istentől való elfordulás, az Istentől való eltávolodás okozza az emberek erkölcsi romlását. Az erkölcsi romlás nem csak ebben nyilvánul meg, nem csak a szexualitásban, hanem megnyilvánul sok minden másban. Megnyilvánul a politikában, a gyilkolásban, a hatalomhajszolásban és jön az összes többi csőstől. A sátánnak mindenféle gonosz perverzítése, amit elkövet az embereken. Mindez amiatt, mert az ember nem keresi az Isten

jelenlétét, nem keresi az Istennel való kapcsolatot, romlottá válik. Ennek ez az oka Pál apostol szerint. Itt azt mondja, hogy a pogányok és a zsidók bűn alatt vannak:

Róma 2,1–4.

1. Annakokáért menthetetlen vagy, oh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat teszed te, aki ítélsz.

Ez így van! Tudjátok, amikor rámutatsz valakire, akkor egy ujjad mutat valaki felé. Az egyik ujjad mutat Istenre, hogy Ő a hibás. Ádám kezdte ezt, hogy Uram, ezt az asszonyt Te adtad, a Te hibád. Nézd meg, ilyenkor a másik három ujjad kire mutat? Saját magadra! Viszont mondja a Biblia, hogy meg kell ítélni a cselekedeteket. A cselekedeteket meg lehet ítélni.

Jézus egy nagyon fontos dolgot mondott – persze, nagyon sokat mondott, most ez tartozik ide –, hogy a szív bőségéből szól a száj. A gyümölcsökről ismeritek meg. A jó fa jó gyümölcsöket terem. Ha te érted az Evangéliumot és tényleg érted, nem csak mondod, akkor a te életeden meglátszik a gyümölcs, meg az enyémen is. Megmondom őszintén, hogy egyikünk sem vághat fel még annyira. Van hova növekednünk, van hova fejlődnünk. Azt mondja, mindegy, ki mennyire dicsekszik, ki mennyire gondolja különbnek magát a másiktól, ugyanúgy önmagunkat kárhoztatjuk.

2. Tudjuk pedig, hogy az Istennek ítélete igazság szerint van azokon, akik ilyeneket cselekszenek.

Itt a pogányokról beszél és a zsidókról, nyilván nem az újjászületettekről, mert nekünk már meg van az ítéletünk az üdvösségünk tekintetében. Mert a mi ítéletünket Jézus vette magára. Jézusban mi megítéltünk! Vele együtt megfeszítettünk és vele együtt ültettünk a mennyekben, ahogy ezt az Efézusi levél gyönyörűsége leírja. Tehát nekünk nincs ilyen ítéletünk!

3. Vagy azt gondolod, oh ember, aki megítéled azokat, akik ilyeneket cselekszenek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerüld az Istennek ítéletét?

Kik voltak ezzel úgy oda? Nyilván a zsidók. Nézd meg, hogy Jézus szolgálatát megítélték. Egyetlen igaz volt közöttük, Ő Jézus. Ők fölülbírálták, mert úgy gondolták, hogy igazabbak, mint Jézus. A pogányokkal ugyanez a helyzet.

4. Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?

Nem az Isten ítélete térít meg bennünket, hanem Istennek a jósága. Nekünk az Isten jóságát kell prédikálnunk, az Isten szeretetét, az Isten hozzánk való szeretetét. Isten abban mutatta meg a hozzánk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, a Krisztus értünk meghalt. Azokért is meghalt, akik ott gyalázták a kereszten. Azért a katonáért is, aki átdöfte az oldalát a lándzsával. Azokért is meghalt, akik leköpdösték, akik kigúnyolták. Ez az igazi szeretet.

Róma 2,11.

11. Mert Isten előtt nincs személyválogatás.

Úgyhogy nem kell az égis magasztalni senkit a cselekedete miatt, sem a személyt elítélni, hanem a 3-dik részben mindjárt megkapjuk a választ.

Róma 2,28–29.

28. Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van:

Jézus elátkozott egy fügefát, emlékeztek a történetre, hogy ment Betániából Jeruzsálembe, a fát elátkozta és az kiszáradt. Miért átkozta el Jézus? Mert egy hamis fügefafa volt, csak levél volt rajta, gyümölcs nem. Na, ilyenek a mi cselekedeteink, amikor külsőleg csak a levél van, csak a látszat van, ami nagyon zöldnek néz ki, de nincs gyümölcs. Nincs gyümölcs! Ez a probléma, Jézus viszont gyümölcsöket akar látni az életünkön.

29. Hanem az a zsidó, aki bensőképpen az; a szívnek szellemben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

Isten látja azt, ami belül van, Isten látja a szívedet, látja az indítékodat, látja a cselekedeteidet is, de lehet jó dolgot cselekedni rossz indítékkal is. Lehet fordítva is. Nézd meg Pál apostolt, aki által ezt a levelet Istentől kaptuk. Ő gyilkolta a keresztényeket. Ha akkor a cselekedetei szerint Isten ott mindjárt megítélte volna, de nem tette, mert Isten látta a szívét. Látta, hogy igen, ezt ő úgy gondolta. Azt mondja, hogy Isten szerinti buzgóság van bennük, de nem a megismerés szerint. Pál apostolban ugyanez volt, Isten szerinti buzgóság, de nem a megismerés szerint. A 3-dik részben beszél a hit törvényéről.

Róma 3,3–10.

3. De hát hogyha némelyek nem hittek? Vajon azoknak hitetlensége nem teszi-e hiábavalóvá az Istennek hűségét?

4. Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, amint meg van írva: Hogy igaznak ítéltessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged.

Hálát adunk Istennek! Itt merülnek föl azok a kérdések még, amik Isten megigazításával kapcsolatosak.

5. Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennek igazságát mutatja meg, mit mondjunk? Vajon igazságtalan-e az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szölok.

Nyilván itt zsidókhöz beszél.

6. Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot?

7. Mert ha az Istennek igazsága az én hazugságom által gyarapodott az Ő dicsőségére, akkor én miért kárhoztattatom, mint bűnös?

8. Sőt, inkább ne cselekedjék-e a rosszat, hogy abból jó származzék? Amint minket rágalmaznak, és amint némelyek bizonygatják, hogy mi így beszélünk, akkor kárhoztatásunk igazságos.

9. Micsoda tehát? Különbek vagyunk-e? Semmiképpen nem. Mert az előbb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak;

Tehát ez a rész a zsidókról szól meg a pogányokról, nem újjászületett hívőkről. Nagyon fontos megnézni, hogy mit olvasunk. Ha a szöveget kivesszük a környezetéből, akkor önkárhoztatás jön elő belőle. Ez itt kimondottan a zsidóknak és a görögöknek szól.

10. Amint meg van írva, hogy nincs csak egy igaz is;

Nincs egy igaz sem, ha lemagyarosítjuk.

Róma 3,19–30.

19. Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék.

A zsidó törvények szóltak a pogányoknak? Nem, az a zsidókkal kötött szövetség volt, az nem szólt a pogányoknak.

20. Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Őelőtte: mert a bűn ismerete a törvény által van.

Senki nem tudta, hogy mi a bűn addig, amíg meg nem jelent a törvény.

Van egy kis történet a kőtábláról, hogy a zsidók miért kaptak két kőtáblát. Ez csak egy kis vicceske. Kérdezte Isten a magyaroktól, hogy kérik-e a törvényt? Kérdezték, hogy mi van benne? Az, hogy Isten nevét hiába a szádra ne vedd, meg ilyesmi. Na, hát akkor nem kérjük, nem kell nekünk. Franciákat is megkérdezte. Ők is megkérdezték, hogy mi van benne? Ne paráználkodj, meg ilyesmi. Nem kértek belőle. A zsidókat is megkérdezte. Ők azt kérdezték, hogy mennyibe kerül? Ingyen van. Akkor kettőt kérünk.

Tehát, mi volt a kőtáblára írva? Ne tedd! Tedd! Ha nem teszed és tenni kellett volna, akkor bűnös vagy. Ha pedig tetted és nem kellett volna, akkor is bűnös vagy. Ennek nem lehet

megfelelni, a kőtábla csak követel. A törvény cselekedeteiből egy test sem igazul meg Őelőtte, mert a bűn ismerete törvény által van.

21. Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták;

22. Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által, mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség.

23. Mert mindnyájan vétkeztek, és az Isten dicsőségének szűkében vannak.

Ez a dolog lezárása, ez ennek a résznek a lezárása. Isten dicsősége mit jelent? Isten jelenlétét. Amíg nem mehet be valaki Isten jelenlétébe, Isten dicsőségébe, addig nem állhat meg Isten előtt, addig nem igaz. Teljesen mindegy, hogy zsidó vagy pogány.

24. Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által,

Nem cselekedetekből, hanem a Jézus munkája miatt igazultunk meg.

25. Akit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul az Ő vérében, hit által, hogy megmutassa az Ő igazságát, mert hosszútűréséből elnézte a korábbi időkben elkövetett bűnöket,

Isten nem tulajdonította nekünk azt, amit pogányként tettünk. Egy Krisztusban levőnek azt sem tulajdonítja, amit a zsidó a törvény alatt tett. A Krisztusban új teremtetések vagyunk, a régiék elmúltak, és ez nem cselekedetekből volt. Isten rendelte el.

Biztos hallottatok már a predestináció tanát, ez leginkább a kálvinisták és a lutheránusok tana. Ez Isten eleve elrendelése, predestináció. Sőt van olyan, hogy kettős predestináció, hogy Isten eleve kijelölte azokat, akik üdvözülni fognak. Sőt, még azokat is kijelölte, akik elkárhoznak. Hát, nagyon nagy baj van ezzel a tannal, óriási baj van.

Akkor minek a hitünk, miért prédikáljuk az Evangéliumot? Ki az, aki eleve el lett rendelve? Krisztus! Az Efézusi levél is ezzel kezdődik, onnan van ez a predestináció tan. Isten a Krisztust rendelte el eleve. Azt, hogy ki fog a Krisztusban hinni, azt ki dönti el? Én. Tehát Isten már döntött, amikor engesztelő áldozatul elrendelte az Urat.

26. És, hogy megmutassa az Ő igazságát a mostani időre nézve is, hogy igaz Ő, amikor megigazítja azt, aki a Jézus hitéből való.

Tehát minden érdem nélkül. Ezt nehéz lenyelni a vallásos embernek. Ma is nagyon nehéz ezt lenyelni, hogy ha valaki elront valamit, valaki bűnt követ el, vagy valaki olyan dolgot tesz, akkor az nem a szotéria, nem az üdvösség kérdése, az nem az ő megigazulásának a kérdése. Az ő státusza Isten előtt fix marad.

Hogy a cselekedeteknek mik a következményei, arról majd fogunk beszélni. Nyilván mindannyian szeretnénk élvezni Isten áldásait és semmilyen cselekedet nincs következmény nélkül. Átverhetjük magunkat, becsaphatjuk magunkat, de minden cselekedetünknek van következménye. Ez a következmény nem biztos, hogy Isten akarata. Isten azt sem akarta, hogy az ember elbukjon, de így döntött Ádám. Megakadályozhatta volna? Meg, de ő nem akadályozta meg, mert Ő adta a szabad akaratot az embernek.

Isten mindenre képes, egy dologra nem, hogy hazudjon! Isten adta az embernek a szabad akaratot. Mindenki szabad akaratából eldöntheti azt, hogy az élete végén a pokolba megy, vagy az Isten jelenlétébe. Ez mindenkinek a saját döntése. Nem úgy van, hogy majd Isten üdvözít, hiszen Isten már Krisztusban biztosította az üdvösség lehetőségét minden ember számára!

Nincs olyan ember ezen a világon, aki Krisztus halála óta megszületett, és akiért Jézus meg ne halt volna. Mégis emberek ezrei fognak menni a pokolba. Azért, mert ezt akarja Isten? Nem! Ez az ember döntése! Nincs más megváltó, nincs más lehetőség Isten jelenlétébe kerülni, mint a Jézus Krisztusban.

27. Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által.

28. Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.

Ez a keresztyén hitünk fix alapja és ennek az üdvbizonyosságnak ott kell lennie minden hívőben. Nem hagyjuk, hogy az ördög letaszítson minket a kőszikláról. Ez mind igaz, hogy mi igazak vagyunk, ezt mondja az Írás.

29. Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is.

30. Mivelhogy egy az Isten, aki megigazítja a körülmetéltet hitből és a körülmetéletlent hit által.

Voltak-e az Ószövetségben emberek, akik elkárhoztak? Voltak, persze. Mi volt a különbség? Nézzünk meg csak két királyt. Saulnak mi volt a nagy bűne? Az, hogy áldozatot mutatott be. Nem engedelmeskedett Istennek és bemutatta Sámuel próféta helyett az áldozatot és elvett a prédából, mikor Saul legyőzte az amálékítákat, mert a prédát mind meg kellett volna semmisítenie. Ő ezt nem tette, ezért Isten megvetette, és azt mondta, hogy nem leszel király. Ha megnézzük a mi mércénkkel, hát, jól eltévesztette, elrontotta.

De nézd meg Dávidot, hogy amit csinált, az borzalmas. Elszerette a barátja feleségét, ráadásul megölette utána. A Biblia azt mondja Dávidról, hogy egy igaz ember. Na, most akkor, hogy is van ez? Amikor szembesülünk ezekkel a dolgokkal, akkor, hogy is van? Mi volt a kettő között a különbség? A hit.

Amikor számon kérte a próféta, akkor elkezdett Saul magyarázkodni. Nem én vagyok a hibás, meg különben is, ezért tettem, meg azért tettem. Mert most milyen jó, mert Istennek be tudunk mutatni áldozatot. Nem azért tetted te, hazudsz, azért tetted, mert tetszeni akartál az embereknek. Ezért mondta, hogy az engedetlenség bűne olyan, mint a varázslás bűne.

Nézd meg, mit mondott Dávid, amikor szembesítette Náthán próféta a szörnyű tetteivel! Egyből megjelent előtte, egyből világosság lett, és egyből megalázta magát Isten előtt és rádöbbsent a szörnyű tetteire. Istenhez ment, és Isten őt megigazította. Persze, ez egy borzalmas tett és elítélendő mindannyiunk számára, de Isten mennyivel más mércével néz!

Nem az a kérdés, hogy mit rontottál el, mit tévesztettél el, hanem az a kérdés, hogy hajlandó vagy-e felismerni azt, hogy ezt elrontottad és hajlandó vagy-e megfordulni onnan, vagy még mindig ugyanott tartasz, ahol harminc évvel ezelőtt. Még mindig azt mondd a gonoszra, hogy az jó, a jóra meg azt, hogy az gonosz? Akkor nem nőttél fel, ugyanolyan óriásbébi vagy, mint amikor beszülettél Isten országába. Akár én is, vagy bárki!

Tehát fel kell nőnünk! Mikor nő fel az ember? Amikor eljut a jó és a rossz megkülönböztetésének a szintjére. És amire Isten azt mondja, hogy rossz, arra én is azt mondom, amire Isten azt mondja, hogy az jó, arra én is azt mondom. Ámen! Dicsérjük az Urat! Majd folytatjuk! Hálát adunk neki!

Van-e valaki, aki ma először van közöttünk? Egy kezdet látok a magasban. Isten hozott! Álljunk fel, kérlek benneteket. Ha majd valaki a YouTube-on néz bennünket vissza és eljutott ideig, és úgy érzi, hogy nincs üdvbizonyossága, ha úgy gondolja, hogy nincs Istennel élő kapcsolata, akkor hit által tud üdvözülni. Hinnünk kell abban, aki a pogányt, a zsidót, vagy bárkit megigazítja, Ő pedig Isten. Ő ezt ingyen, kegyelméből teszi. Azért, mert hisszük az Ő Fiának a halálát és a feltámadását.

A Római levélben van leírva, a 10,9-10-ben: *Mert ha te a száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és a szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor megtartatol, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk az igazságra és szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Azt mondja az Írás, hogy mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mindenki! Úgyhogy most Őt hívjuk segítségül és megvalljuk a hitünket benne. Kövess ebben az imában bennünket!*

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért, a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek, Jézus legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm, legyél az én Szabadítóm, legyél az én Gyógyítóm! Én meg vagyok váltva, örök életem van Krisztusban, mert újjászülettem Krisztusban. Az Ő vére tisztára mosott, megtisztított minden bűntől. Ez az igazság, mert Isten Igéje igazság. Ámen!

Dicsérjük az Urat! Adjunk hálát neki!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 ÚJ!

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com ÚJ! (Kántor Ibolya)

SKYPE: [kszetitkar](https://www.skype.com/name/kszetitkar) • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: [KSzEVideo](https://www.youtube.com/KSzEVideo)

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com ÚJ!